

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De Aeterno Patre F[i]lium nobis dante. Sic Deus dilexit Mundum,
ut sic Mundus diligeret Deum, sicut dilectus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

ius Potestati debetur quæ resurrectionem corporum & totius mundi immutationem imperabit. Esto enim non cogat necessitas Bonitas, sicut cogit Potestas; minusne propterea illi debetur? Nihilne ultra & sponte concedes roganti Domino? Nonne indignum generoso pectore suo expectare donec cogaris? Nonne illud pudendum, quia Libertati tuæ relinquet dare quod rogat, idcirco deneges? Nihilne Benignitati, nihil Bonitati dabis? An minus modo meretur Christus quam tunc merebitur, quia modo bonitate magis, quam potestate tecum agit? An ignoras te eò magis cogi quò minus cogeris, cum strictiora bonæ voluntati sint vincula Charitatis quam necessitatis? Nonne idcirco sic Christus Dominus primo venit mansuetus & humilis ut te amore devinceret, sic te attraheret in funiculum Adam, in vinculum Charitatis? ò dignum Christo finem! ò dignum sine tam nobili Christum! sed ò me indi-

gnum & Christo & tali fine, si non commoveor! Ecce caelum, inquit Sapiens, & cæsi caelorum, abyssus & universa terra in conspectu illius commovebuntur, montes simul & colles & fundamenta terræ cum conspexerit illa Deus, tremore concutientur; Et in omnibus his insensatum est cor! Appareat anima mea, appareat hodie gratia illa Salvatoris, Quæ apparuit omnibus hominibus erudiens nos, ut abnegares impietatem & secularia desideria, sobriè & justè & pie vivamus in hoc saeculo. Et sicut erunt signa in Sole & Luna & stellis, sic in mente tua, sic in corpore, & in minimis quibuscunque gestis seu vitæ negotiis, signa sint animi renovati.

Converte nos Domine & convertemur, innova dies nostros sicut à principio: Adjuva me Domine Deus in bono proposito, & da mihi nunc hodie perfecte incipere, quia nihil est quod hæcenus feci.

Ecclesi. 16.

Tit. 2.

Thren. 5.

L. 1. de imit. Ch. c. 19.

Osic. 11.

HAC HEBDOMADE, in considerationem venientæ Personæ quæ proprius spectant & attingunt Mysterium Incarnationis Christi Domini.

FERIA SECUNDA.

DE ÆTERNO PATRE FILIUM NOBIS DANTE.

Sic Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret. Ioan. 3.

VERITAS PRACTICA.

Sic Deus dilexit mundum, ut sic mundus diligeret Deum sicut dilectus est.

Sensus hujus particulæ sicus, atque adeo totius Veritatis hic est, quod quemadmodum Deus mundo suum indicavit amorem, donando ei Filium, quem unicè diligebar, sic mundus Deo suum indicet, donando ei quod carius & pretiosius habuerit; Ad hoc enim tenetur ex illa dilectione Dei qua præventus est per donum Filij.

RATIO EST, Quia Deo nobis indicanti suum amorem, tenemur ei nostrum indicare quo fieri potest convenientiori modo.

Sed non est modus convenientior, quam donando ei quod carius & pretiosius possidemus.

Ergo illi donandum est, sicut diligendus Deus: sicut nos diligit. Quod certè est rarum & pretiosum.

I. PUNCTUM.

QUOD primum in tota Incarnati Verbi æconomia considerandum venit, æterni Patris est Charitas nobis donantis Filium suum, Sic Deus dilexit

B

dilexit mundum. Nihil aliud Eum movit, quam dilectio, & certe magna dilectio, quam ipse admira ut Filius, Admirare cum illo.

Secm. 83.
in Cant.

Tantæ vero Charitati quid debetur, nisi par Charitas, quanta quidem in nobis esse potest? Nam ut ait S. Bernardus: *Cum amat Deus, non aliud vult quam amari, quippe non aliquid amat, nisi ut ametur.* Quænam vero par esse potest & convenientior Charitas nisi donando ei quod habemus carius sicut Ille Charitatem suam nobis ostendit donando Filium suum?

Ad hoc certe tenemur ex illa Charitate, atque ad hoc pertolendum debitum excitamur ex proposita Veritate, cuius hoc est fundamentum primo statuendum, Deo nobis indicanti suum amorem, tenemur ei nostrum indicare quo fieri potest convenientiori modo, id est, tam simili & æquali, quantum Deo & nobis convenire potest. Quid iustius? quid rationabilius? Nam si amor non nisi amore reciproco compensatur, ut infra videbitur, quomodo potest intelligi illa amoris reciprocatio, nisi paribus aut consimilibus amicitiae signis? Unde dilectus Discipulus cum de perfecta Dei Charitate sermonem intulisset sic pergit; *Qui dicit se in ipsa manere, debet sicut ille ambulavit, & ipse ambulare;* quasi diceret, debet se gerere erga illum, sicut ille se gessit erga ipsum; Quod & apertius Idem: *Non diligamus,* inquit, *verbo, neque lingua, sed opere & veritate;* In quem sensum Apostolus, *Et hoc oro ut Charitas vestra magis ac magis abundet in omni scientiâ & in omni sensu, ut probetur potiora.* Vellesne huic orationi oblitere, constringendo Charitatem tuam?

1. Ioan. 2.

Ibid. 3.

Phil. 3.

II. PUNCTUM.

SED non est modus convenientior quo possis Deo indicare tuum amorem, quam Ei dando quod carius habes.

Ipsè enim modus quo Deus suum manifestavit, donando nobis Filium, nam licet multa jam dedisset hominibus, nihil æquè tamen ad amorem indicandum fuit, ac donum Filij. Ratio est manifesta, quia quò donum est magis proportionatum donanti, quò est illi carius, & quò utilius cui donatur; eò certe est clarius amoris indicium. At nullum tale donum est à Deo datum hominibus, in quo hæc condiciones reperiantur quàm donum Filij.

Primò enim, quàm habent proportionem creata omnia cum Creatore? Unigenitus vero Patris, ipse est æqualis Genitori. Deinde quis dicat terrena hæc & caduca omnia, multum esse cara Deo qui plura ex illis dat inimicis quam amicis? Filius vero Dei, *Hic est Filius dilectus,* in quo sibi bene Pater complacuit. Denique quis temporalium usus? quænam eorum utilitas præ utilitate & necessitate Domini Jesu? Esto enim desint temporalia, esto desit ipsa vita temporalis, quid damni si succedit æterna? At si æterna pereat, quale pat damnum? perit et autem nisi datus esset Jesus. Unde patet evidenter solum hoc esse donum, quo ex certissimis notis divinus amor in homines indicari possit. Quod videbatur innuere Apostolus cum diceret, *Quomodo non etiam cum illis omnia nobis donavit?* Ac prævidè hinc etiam liquet, non esse modum convenientiorem quo suum homines amorè in Deum possint indicare, quàm si quid Deo dovent quod habuerint pretiosius & carius, ipsique Deo gratius; quia hoc est commune omni amorì, ut sic se indicet & non aliter. *Nunc cognovi,* inquit Deus Abrahamo, *quod times Deum, id est, colis & diligis, & non peperisti unigenito Filio tuo propter me.* Videlincertum amoris indicium in dono rei charissimæ?

Matth. 3.
& 17.

Rom. 8.

Genes. 22.

III. PUNCTUM.

HOC est igitur quod Deo dare debemus, hoc est quamobrem sic Deus dilexit mundum donando ei Filium suum unigenitum, ut sic mundus diligeret Deum, donando Ei quod carius & pretiosius habet. Nam si, ut primò probatum est, Deo nobis indicanti suum amorem tenemur & nostrum indicare, quo fieri potest convenientiori modo; quis convenientior modus esse potest, quàm quo ipse Deus est usus, ut nos exemplo sui provocaret? Sic divina dilectionis discipulus: *In hoc apparuit Charitas Dei in nobis, quoniam Filium suum unigenitum misit Deus in mundum, ut vivamus per eum.* In hoc est Charitas: quasi diceret, hæc est forma, hoc exemplar charitatis exhibendæ: Unde & concludit, *Nos ergo diligamus Deum, quoniam Deus prior dilexit nos.* Id est, quia nos præveniens amore suo, sic affectum nostrum excitat ad eum redamandum, ut simul intellectum instruat quomodo eum redamare possimus; & simus inexcusabiles si tanto delictum debito.

1. Ioan. 4.

Expro-

Exprome itaque anima quod habes carius, quod pretiosius, sive sit pecunia, sive fama, seu parentes, aut sanitas, seu ipsa vita humana. Vide si quod eorum sit quod Deus à te velit, an sis parata dare; nullus alioquin est in Deum amor. O pudor! O probrum! Deus proprio

non parcat Filio, ut mihi suum amorem im-
petet, & parcam famam! Exardescere contra. Nulla
maior est ad amorem invitatio, quam prave veni-
re amantem, inquit sanctus Augustinus. *De Catech.*
mi durus est animus qui si dilectionem noscebat rud,
impedire, nolit respondere.

FERIA TERTIA.

DE FILIO DEI SEIPSUM OFFERENTE.

Tunc dixi, ecce venio. Ps. 39. Hebr. 10.
Oblatus est, quia ipse voluit. Isa. 53.

VERITAS PRACTICA.

Quam in se attrahit gratiam qui se Deo libens offert, eandem sibi detrahit qui quod offert non reddit.

RATIO EST, Quia qui se Deo libens offert, idcirco multam in se Gratiam attrahit, quod bonam indicet voluntatem quam precipue respicit Deus in oblatione nostris, & quam qui subtrahit, talem sibi detrahit gratiam. Sed qui non reddit quod offert, subtrahit illam bonam voluntatem.

Ergo & quam in se attrahit gratiam qui se Deo libens offert, eandem sibi detrahit qui quod offert non reddit. Quod ne damnum eveniat, probe est intelligendum, quod si ut oblatio nostris debet esse affectiva, ita & effectiva, exemplo Christi Domini qui hoc ipsum perfectè fecit ad quod se obrulit.

I. PUNCTUM.

HÆc illa est Divina Persona quæ dicitur Verbum quod Caro factum est, de quo infra toti. Nunc verò quàm se libenter obtulerit, contemplare. Primò quidem quando cum aliis sanctissimæ Trinitatis Personis consensit in reparationem ge-

neris humani per divinam Incarnationem. Deinde quo primo momento est Incarnatus, ut ait Apostolus ex Psalmista, *Ingressus mundum dicit, hostiam & oblationem noluit, corpus autem apraxi mihi.* *Hebr. 10.*

Denique dum inter homines ageret, sic sæpius aut singulis pene momentis sese offerebat pro eorum salute. Irane Domine memor mei fuisti? Fili, ne dubites. Admirare & gratias age.

Et verò sic nos ipsos offerre decet; Sed quod caput est, id omnino efficiendum est ad quod nos obrulerimus: cum alioquin nulla futura sit oblatio, nullus inde fructus, & nulla Gratia. Sic Christus Dominus opus suum perfectè consummavit; Nos vero quam faciles sumus ad acceptandum, tam faciles ad deponendum; Quam obrem valde consideranda Veritas quæ de effectu monemur, perinde necessatio ad oblationem & gratiam, sicut affectu.

Cur enim affectus est necessarius? Cur affectiva debet esse oblatio nostris? Nonne ut sic pronam & propensam voluntatem nostram in obsequium Dei declinemus? hoc est enim maxime quod respicit in omnibus, ac precipue in iis quæ sibi offeruntur. *Omnia, inquit, voluntarius & prono animo offerat primitias Domino; Tum postea: Obrulerunt mentis promptissima atque devota primitias Domino, Rursumque* *Exodi. 35. Ibid.*